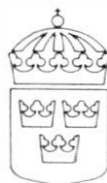

Motion till riksdagen

1985/86:Fö401

Olle Östrand och Sten-Ove Sundström
Helikopterräddningstjänsten i Norrland

Mot.
1985/86
Fö401 – 408

För efterforskning och vid behov undsättning inom flygräddningstjänsten används framför allt försvarets tunga helikoptrar. Erfarenheterna från många under senare år skickligt genomförda insatser i flyg- och sjöräddning- en och insatser i bl. a. svåra snöoväder visar, att besättningarna är mycket väl förberedda för sina uppdrag. En svaghet i verksamheten, inte minst för sjuktransporter och sjöräddning eller annan räddningstjänst, som behöver använda de tunga helikoptrarna, är att det inte överallt i den organisation som täcker landet finns personal i beredskap dygnet runt. På flygflottiljerna i både Söderhamn och Luleå är beredskapen begränsad till dagtid måndag till fredag. Helikopterpersonalen brukar kunna fullgöra räddningsuppdrag även under andra tider. Besättningarna har emellertid ingen skyldighet att delta och ibland kan de av olika skäl inte göra det. Det finns därför ingen garanti för att det under kvällstid och helger, när SAS, Linjeflyg och regionalflyget genomför flera starter och landningar vid flygplatser i norra Sverige, går att mobilisera en tung helikopter stationerad inom området om en flygolycka skulle inträffa. Detsamma gäller vid en tåg- eller sjöolycka.

I södra och mellersta Sverige har man däremot dygnet-runt-beredskap hela veckorna på de tunga Vertolhelikoptrarna, som är stationerade i Stockholm, Visby, Ronneby och Göteborg. Detta är bra men samtidigt i högsta grad otillfredsställande att inte samma förhållande råder i Norrland. Det får ju inte vara så att ett människoliv är mindre värt i vissa delar av landet än i andra. Norrland utgör ändå två tredjedelar av Sveriges yta.

Detta missförhållande har tidigare påtalats i motioner från vårt håll. Riksdagen har då avslagit motionerna med hänvisning till att man ville avvakta räddningstjänstkommitténs slutbetänkande.

Kommittén, som avgav sitt slutbetänkande 1983, ansåg också det vara ytterst otillfredsställande att tillgången till tung helikopter i den omfattande del av landet som Norrland utgör, inte kan garanteras dygnet runt. Man framhåller att insatserna därför blir beroende av om en helikopterbesättning även när personalen inte har beredskap, kan alarmeras och träda i tjänst inom den tid som fordras för att åtgärden skall vara meningsfull. Man framhåller vidare, att när förutsättningar saknas för sådana insatser kan det bli nödvändigt för en tung helikopter, stationerad utanför Stockholm eller på Gotland, att i stället delta i räddningsinsats. Oavsett vilken lösning som ligger närmast till hands kommer insatsen i dessa situationer ofta att fördröjas. Kommittén föreslog mot den bakgrunden, att det under en försöksperiod prövas hur en för de norra länen vid helikopterbaserna i Söderhamn och

Luleå gemensamt organiserad beredskap utanför den ordinarie tjänstgöringstiden skulle komma att fungera. Kostnaderna för en sådan lösning hade av kommittén beräknats till omkring 700 000 kr. per år.

Det kan framhållas att flygräddningstjänstens organisation i Norge kan tjäna som ett föredöme. Där finns dygnet-runt-beredskap på helikopterbaserna över hela landet. Oavsett var en olycka inträffar garanteras räddningsinsatsen med helikopter inom en och en halv timme från det att helikopterbasen har fått kännedom om olyckan.

Mot. 1985/86
Fö401

Hemställan

Med det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om behovet av åtgärder för en dygnet-runt-beredskap med räddningshelikopter på flygflottiljerna i Söderhamn och Luleå.

Stockholm den 15 januari 1986

Olle Östrand (s)

Sten-Ove Sundström (s)